

Paal Flaata har mange jern i ilden om dagen, med både gjenforening av Midnight Choir og ny soloplate på tapetet.

TEKST MARIANNE LAURITZEN | LIVEFOTO ARASH TAHERI

PAAL FLAATA
OM GAMLE HELTER OG MIDNATTSKOR

Paal Flaata, best kjent som gullstrupen fra Midnight Choir, er aktuell med siste tilskudd til sin albumtrilogi som hyller noen av hans personlige inspirasjonskilder. Denne gangen har turen kommet til Townes Van Zandt – en amerikansk musiker som aldri fikk oppleve noen kommersiell suksess à la Dylan eller Cohen, men heller måtte ta til takke med å spille for et lite publikum på barer i Texas. Vi møtte fløyelsstemmen fra Skien i november, backstage på Musikkflekken i Sandvika hvor han sist spilte med Midnight Choir på 90-tallet, og var nysgjerrige på hvorfor valget falt på nettopp Townes Van Zandt og hva han har betydning for ham.

– Van Zandt har vært en nachspielkonge på platefronten i mange år. Han har høy stjerne har i familien, og også kanskje blant mange musikere. Dette er jo da plate nummer tre. Townes sto egentlig klar, men vi lette rundt etter andre også. Men i mangel på andre så ble det i hvert fall Townes.

– Så du hadde ikke alle tre platene i trilogien klart for deg før du begynte på den første?

– Neida. Vi bare begynte med eneren og så tok vi det derfra. Vi visste kanskje hva nummer to skulle bli.

– Fikk du opplevd Townes Van Zandt live selv?

– Nei, dessverre. Jeg var veldig nære en gang. Han spilte på Cruise Cafe i Oslo i 1996, da ble jeg invitert dit, men jeg hadde jobb i byen selv så jeg kunne dessverre ikke. Det er den nærmeste Townes-opplevelsen jeg har hatt.

– Og de to andre?

– Chip Taylor kjenner vi jo. Mickey Newbury fikk jeg en hilsen fra bare, mens han var syk, og så døde han dessverre rett etter. Det er også det nærmeste jeg har vært Mickey Newbury.

– Hvordan gikk du frem for å velge låter av repertoaret til Van Zandt? Jeg har skjont at du ikke bare har plukket ut de mest kjente.

– Det har vi gjort på alle de tre platene. For det første må låtene passe meg og mitt uttrykk. Også er det jo fint å unngå de største hitsa, for det er så mye annet fint under der som er ukjent. For mange i Norge er dette ukjent musikk, så det blir nesten som ny musikk for folk, det er også et pluss. Men man har lært å bli bedre kjent med Townes etter at han døde faktisk. Han har ikke havnet i Songwriters Hall Of fame ennå, men jeg tror han er nominert nå.

– Hvorfor ble det akkurat disse tre artistene?

– Det begynte med Chip Taylor, den dagen bomba gikk 22. juli 2011. Da var vi på festivalen Down On The Farm i Halden, og ble kjent med Chip der. Så oppsto en brå idé om å kanskje gjøre en plate med hans låter, det begynte en spire da. Og da måtte vi selvfølgelig ha en trilogi. Chip Taylor kjenner vi ennå. Gøran (Greni, tangenter) jobber jo med ham, og har begynt å produsere platene hans etter det. Så det har blitt et veldig fruktbart bekjentskap.

– Du og Gøran spiller fast sammen?

– Ja, 15 år tror jeg det har blitt. Det nærmer seg sølvbryllup, hehe. Han er med på alt, både julekonserter og Midnight Choir også.

– I kveld spiller dere som duo, men pleier du å spille med fullt band ellers?

– Det er mest oss to, men vi spiller også ofte som en trio, da med en dame på fiolin. Så fyller vi på med folk ettersom hvordan økonomien er, utfra om det er klubbkonsert eller større ting. På releasepartiet på Parkteatret i høst var vi 13 stykker på scenen, så vi kan kline til også. Men det er veldig kjekt å reise rundt bare oss to – eller tre.

– Har du med dattera di av og til også?

– Ja, hun har vært med på TV, og hun var med på Parkteatret. Jeg har invitert henne i kveld, og hun sa hun skulle komme, men nå får jeg ikke tak i henne. Hun er akkurat ferdig med tenårene så hun er litt ustabil.

– Hvordan kom du på å gjøre en duett med henne?

– Jeg var så drittlei av alle syngedamene som fins her på berget. Og de som er utenfor berget også. Så jeg måtte tenke litt nytt, og fikk lyst til å prøve Maja. Hun har sunget i kor, så jeg visste jo at hun kunne synge litt i hvert fall. Så jeg lærte henne litt opp i studio, hun hadde aldri sunget i mikrofon før, men hun tok det veldig lett, og vi ble veldig fornøyde. Så endte det som tittellåt også.

– Den låta ble ganske annerledes enn originalen synes jeg. Den er mye mer melodios.

– Ja, det er nesten popmusikk i forhold. Den spilles bra på radioen også.

– Det er ikke verst i disse dager. Maja har jo litt å slekte på, kommer hun til å fortsette med musikk tror du?

– Hun har vel ikke noen ambisjoner om det, men jeg har da mast litt på henne, og sagt at vi kan produsere plata hennes. Men vi får bare se. Det er mest for moro for hennes del, så får det bare være det inntil videre, det er ikke noe tvang heller.

– Hvor gammel var du selv da du fant ut at du ville drive med musikk?

– Jeg begynte å spille gitar da jeg var 12-13 år, men det var vel i begynnelsen av 20-åra at jeg skjønte at det var dette jeg ville gjøre. Da reiste vi fra Skien til Oslo for å spille på gata, og fant ut at vi bare kunne fortsette med det. Så ble det Midnight Choir etter hvert, og så har det bare ballet på seg etter det.

– Hva var det som inspirerte deg til å begynne å synge i utgangspunktet?

– Vi var noen gutter i nabolaget som skulle lære oss å spille gitar, og da var det alltid noen som var nødt til å synge, og etter hvert viste det seg at jeg hadde et litt større talent for det enn de andre. Så det skjedde veldig naturlig.

DEJÅ VU

– Hva er fremtidsplanene nå når du er ferdig med denne trilogien? Kommer det noe nytt eget materiale?

– Godt spørsmål. Jeg har vel ikke så mye ideer ennå. Men Midnight Choir er jo på veien igjen, så det går en del tid der. Vi har ambisjoner om en ny plate også. Og trilogien skal gis ut som et boksett i 2017, med flere nyinnspillinger. Jeg gjorde også nylig en duett med Solfrid Molland, på norsk. Den har fått utrolig gode kritikker, så hvis det fins sterke nok låter så kanskje det blir en plate på norsk om et par år. Men det er bare på idéstadiet.

– Har du aldri sunget på norsk før?

– Bare på 2-3 innspillinger. Jeg kan jo ikke norsk, haha. Det er mye vanskeligere på en måte. – Det blir mer nakent.

– Ja, folk hører faktisk hva du sier, du kan ikke skjule deg bak et annet språk.

– Du har mange jern i ilden med både Elvis-show og julekonserter i tillegg til soloplater og Midnight Choir.

– Det har vært mye de siste to åra. Men det blir jo litt i hverandre. Nå er det både Blue Christmas-show og mine egne julekonserter samtidig. Jeg ga jo ut en juleplate en gang i tida som også må spilles, i hvert fall noen av låtene.

– Har dere noen konkrete planer med Midnight Choir ennå?

– Vi har planer, men vi går litt forsiktig frem. Vi er liksom ikke verdens beste kompiser heller.

– Nei, det var vel derfor det tok slutt?

– Ja. Nå gjør vi konserter, og har en fin organisasjon rundt oss, så det går bra. Men når vi skal sette oss ned sammen for å lage en plate så blir det annerledes, og det tror jeg vi skal bruke litt mer tid på for å ikke føkke det opp. Vi kan sikkert holde på med Midnight Choir i mange år hvis vi bare oppfører oss ordentlig, hehe. Noe man skulle tror at voksne menn kunne gjøre, men who fucking knows.

– Ja, hva er det som ikke fungerer?

– Vi er tre helt forskjellige personer; noen er kommunister og noen er nazister, for å bruke den terminologien – helt fjernt fra hverandre.

– Det funka greit i starten, og så har dere vokst fra hverandre?

– Ja, vi var jo bare guttunger da vi begynte. Men vi har jo Midnight Choir som en bra felles greie, som vi må finne ut av. Vi får strekke oss etter det.

– Det var et etterlengtet comeback i hvert fall, det har blitt stor suksess det.

– Veldig. Og det visste vi jo ikke, vi trodde vi var glemt.

– Dere forventet ikke fulle hus?

– Overhodet ikke.

– Hvordan var det å spille sammen igjen etter så mange år?

– Det var omtrent som å ligge med en eks-dame, hvis du skjønner. En 'Har ikke jeg gjort dette før?'-følelse, hehe. Men det var moro da vi kom igang.

– Dere høres jo minst like bra ut nå som da, det virker ikke som dere har hatt pause egentlig.

– Bedre. Vi låter faktisk mye bedre nå, på et vis.

– Hvilken egenspilt konsert har gjort størst inntrykk på deg, som du aldri kommer til å glemme?

– Vanskelig spørsmål. Vi gjør stadig bra konserter, så det er ikke så lett å si om noe stikker seg ut. Men Midnight Choir på Øyafestivalen i sommer var ganske morsomt, det var fin stemning og fint vær, det var en bra greie i lufta. Solokonserten på Parkteatret i høst var også en kanonkonsert.

DE GAMLE ER ELDST

Denne fredagen i november var den samme dagen som vi våknet opp til den triste nyheten om Leonard Cohens bortgang. Det var derfor naturlig å spørre hva slags forhold Flaata hadde til Cohen.

– Cohen har vært der hele tiden. Jeg må vel ta "Hallelujah" som en liten hyllest i kveld. Jeg tror han ga opp da han hørte at Donald Trump ble president jeg; 'Nei, nå gidder jeg ikke mer', hehe.

– Hvilke andre inspirasjonskilder har du hatt?

– Elvis, Mickey Newbury. Og som alle andre; Beatles, Stones og Byrds. Jeg har også hatt en rockabillyperiode med Stray Cats, og en bluesperiode med The Fabulous Thunderbirds. Og Johnny Cash selvfølgelig. Jeg er veldig glad i mange av de gamle, som Roy Orbison og Jerry Lee Lewis.

– Blir det noen flere tributeskiver?

– Det er mange som ønsker flere, hvorfor stoppe på tre liksom. Men jeg tror det blir med det. Nå skal det jo en ekstra plate med i det boksettet. Der kan det bli litt av hvert som vi har hatt ideer om, kanskje noen alternative opptak, og liveopptak.

– Når kommer den ut?

– Neste høst kanskje. Men det koster vel fort 6-700 kroner for en sånn boks, så det er sikkert ingen som har råd til kjøpe den, hehe. Bare den ihuga fansen.

– Kan du leve av musikken?

– Ja, jeg kan det. Men det har ikke alltid vært fett.

– Blir det ny turné med Midnight Choir?

– Det blir mer spredd utover, ikke full turné.

Det blir for eksempel konserter på Sentrum Scene i februar, og så blir det vel noen festivaler til sommeren. ☐

Fra Midnight Choirs gjenforening på Rockefeller 6. mars 2016.